

At Arbejdsraadet i mange Tilfælde vil træde i direkte Forbindelse med de vedkommende Forsikringssekskaber og virke Haand i Haand med disse, anser Udvalget for en given Sag, efter som en saadan Forhandling frembyder sig selv som heldig og hensigtsmæssig for alle Parter; naar det her særlig udtales, er det, fordi Lovens hele Bygning ikke giver nogen Udgang til Indførelse af derhenhørende direkte Bestemmelser.

De øvrige af Udvalgets Flertal foreslaaede Ændringer i Lovforslaget ere ikke af en saadan Betydning, at de have Krav paa særlig Omtale eller Begrundelse.

Et Mindretal (Harald Jensen og S. Jensen [Kjøbenhavns Løbe]) kan ikke erkende, at det Princip, hvorpaa Flertallet har bygget sit Ændringsforslag, er det rette, men maa beklage, at Flertallet end ikke har fundet det rigtigt i det væsentlige at fastholde Grundtanken af det i sin Tid af afdøde C. Berg fremsatte Forslag, hvad Omfanget af de understøttelsesberettigede angaar, men har bestaaet det oprindelige Forslag saaledes, at der kun er blevet faare lidet tilbage.

Afdøde Bergs Forslag, der af Udvalget ved en Afstemning blev lagt til Grund for dets Forhandlinger, er nemlig i een Henseende bygget paa det samme Princip, som det af Mindretallet og dets Partifæller indbragte. Berg indfaa fuldt vel, at naar en Lov om Arbejdernes Sikring mod Følgerne af Ulykkestilfælde skulde kunne blive nogenlunde tilfredsstillende, da maatte der paalægges Samfundet et Ansvar for og en Forpligtelse til at raade Bod paa de økonomiske Følger af Ulykkestilfældene, som den moderne Produktion medfører. Derfor havde han i sit Lovforslag gjort det til den bærende Tanke, at alle Lønarbejderne og de med disse ligestillede havde Krav paa Forsørgelse efter Ulykkestilfælde. I Samklang hermed havde han paalagt det offentlige Udredelsen af en væsentlig Del af Udgifterne ved Forsørgelsen og herfra kun undtaget en Del af de Ulykkestilfælde, der stilydes særlig farlige Driftsmaader.

Mindretallets og dets Partifællers Forslag er bygget paa Princippet om Samfundets Ansvar og er i saa Henseende i væsentlig Overensstemmelse med Tanken i Bergs Forslag. Dog har man ikke kunnet gaa med til at paalægge de farlige Erhverv en særlig Byrde, ligesom man heller ikke har anset det for retfærdigt at skelne mellem de forsørgelsesberettigede og de ikke-forsørgelsesberettigede paa den Maade, som Berg har gjort i sit Forslag. Det vil nemlig som oftest være ret vanskeligt, for ikke at sige umuligt, med blot nogenlunde Sikkerhed at kunne fastsætte Grænsen mellem de farlige og de mindre farlige Erhverv, lige saa lidt som man med Rette kan paavise, at de farlige Erhverv i alle Tilfælde have større økonomisk Evne end de mindre farlige til selvstændigt at bære Følgerne af Ulykkestilfældene. Endvidere vil det være vanskeligt at drage Skellet mellem, hvem der bør være sikret en Forsørgelse efter Ulykkestilfælde, og hvem ikke. De Forsøg, der i saa Henseende ere gjorte, lide alle af store og let paaviselige Mangler.

At dette maa være saa, er ganske naturligt. Samfundet er, hvor meget end dets enkelte Dele kunne synes at arbejde uafhængigt af hverandre, dog en ubrydelig Enhed, og det lader sig ikke gøre, i en Sag som denne, at drage snevne Grænser. Overgangene imellem de forskellige Erhverv og Driftsmaader ere flydende og sjældnere skarpt paaviselige, og dette samme er Tilfældet i Forholdet imellem de forskellige Lag af det arbejdende Folk. Det vil eksempelvis ikke være muligt, med skarpe Streger at drage Grænsen imellem Arbejderstanden og Middelfstanden, idet Begreberne Arbejder, Haandværksmester og handlende ofte forenes i den samme Person. Man maa derfor med Nødvendighed i Sager som den foreliggende betragte det arbejdende Samfund som en Enhed, og nærværende Mindretal formener, at enhver Lovgivning, der luffer Dnene for denne Kendsgerning, kommer til at lide af saa store Mangler og Uretfærdigheder, at den, paa Grund af den Utilfredsighed, den vil skabe i Befolkningen, bestandig maa undergaa Forandringer, indtil man erkender, at det, der ifølge sin Natur bør være en Samfunds Sag; ikke blivende kan indskrænkes til at omfatte kun et vilkaarligt begrænset Antal af i øvrigt ligestillede Samfundsmedlemmer.

Saa fremt Samfundets Ordning havde været en anden og naturligere end den nuværende, nemlig en saadan, at dets Goder havde været lige tilgængelige for alle dets Medlemmer, medens samtidig alle havde haft den Pligt efter deres Evne at bidrage til Samfundsgodernes Tilvejebringelse, da vilde enhver Grænse for, hvem Samfundet burde sikre mod Følgerne af Ulykkestilfælde, falde bort af sig selv, idet enhver Samfundsborger da naturlig vilde have en saadan Ret. Indtil saadanne Forhold skabes, vil der, ifølge Mindretallets Mening, kun være en, og ogsaa kun den ene Grænse, nemlig Hensynet til, om den tilstadekomne efter Ulykkestilfældet har Evne til at forsørge sig selv eller ej.